

та на житата ѝ ставаше три пѣти на годината, защото едва са свършваше едното лѣто, и сѣяхъ изново; а благоорастворенныйтъ климатъ правяше да здръжтъ стърковетъ во всѣко време на годината: трудъ постояненъ, начинъ остроуменъ опазвахъ и подновявахъ честитата тѣзи плодородность.

Дошли изъ Египетъ, Сирія и отъ Персія, отъ страны дѣто цвѣтъше земледеліето, Арапытъ пренесохъ въ Валенція начини за обработване усьвършенствованы отъ трихилядогодишна практика.

Тѣй и промышленностьта и търговіята напредихъ у тѣхъ; благодареніе на тѣхното стараніе, Толедо, Гренада, Кардова, Севиля имахъ фабрики за кожи и за коприяны матеріи. Изработванитъ въ Куенса зелены и сини сукна, търсахъ са на бреговетъ на Африка, въ Турція и въредъ по Средиземното море.

Сабитъ на Толедо, коприната на Гренада, сѣдлата и другитъ конскы украшения, позлатенитъ кордованскы кожи, ароматытъ и захарыта на Валенція бѣхъ прочуты по сичка Европа. Маврытъ, благодарны на благополучіето и на богатствата, които добывахъ чрезъ работата си, наченжха малко помалко да забравятъ минжлото, да се наслаждаватъ отъ настоящето и да не търсѣтъ вече друго освѣтъ преуспѣванъето на трудоветъ си.

Воинственныйтъ онзи народъ преобърнъ са на земледѣлческый и промышлененъ, и са склоняваше да обогатява днешнитъ си господари, да плаща грамадно даване, да имъ доставя сичкитъ наслаждения на роскошестото и на цивилизаціята, като не искаше за награда друго освѣтъ миръ и покровителство за побѣденитъ, за челядитъ и за промышленностьта си.

Но туй нито великийтъ инквизиторъ Бернардъ-и-Ройа де-Сандоваль, нито братъ му графъ де-Лерма можихъ да разумѣжтъ. Като раздражихъ донъ Жуана де-Ривейра, патріарха Антиохійскый и архіепископъ на Валенція, познатъ за своята кѣмъ сѣка ересь омраза, сполучихъ да го накаратъ да представи на слабохарактерныя монархъ тайнъ мемоаръ,